

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **E. K. S., s. r. o., so sídlom Ú., IČO: X.,** zastúpeného Mgr. T. K., advokátom, so sídlom Ú., proti žalovanej **D. M., nar. X., bytom H.,** zastúpenej JUDr. J. K., advokátom, so sídlom H., **o zaplatenie sumy 5 421,24 Eur s príslušenstvom,** o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cob 161/2010-191 z 15. júla 2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Brezno rozsudkom č. k. 7Cb 2/2009-145 zo 16. februára 2010 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 504,01 Eur s úrokom z omeškania 0,1% denne zo sumy 2 410,04 Eur od 12. 09. 2006 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca si podanou žalobou uplatnil proti žalovanej nárok na zaplatenie sumy 163 320,40 Sk s príslušenstvom z titulu finančného vysporiadania pri predčasnom ukončení leasingovej zmluvy. Žalovaná istina 163 320,40 Sk pozostávala zo súčtu 5 neuhradených leasingových splátok v sume 72 605,-- Sk, z penále za oneskorenú úhradu leasingových splátok v sume 2 831,-- Sk, z nákladov agentúry na odobratie predmetu leasingu v sume 16 677,30 Sk a zo straty z odpredaja majetku v sume 71 207,10 Sk. Suma 71 207,10 Sk mala v zmysle žaloby predstavovať škodu, ktorá žalobcovi vznikla v súvislosti s predčasným ukončením leasingovej zmluvy a bola vypočítaná ako rozdiel medzi zostatkovou cenou predmetu leasingu a hodnotou, za ktorú žalobca predmet leasingu odpredal. Po vykonanom dokazovaní okresný súd považoval nárok žalobcu za čiastočne dôvodný. Žalobcovi priznal náhradu za 5 nezaplatených leasingových splátok

v sume 72 605,-- Sk, pretože žalovaná súhlasila s ich zaplatením. Ďalej žalobcovi priznal úroky z omeškania v sume 2 831,-- Sk za oneskorenú úhradu leasingových splátok podľa článku 11 bodu 4 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej aj „VOP“), pretože neakceptoval námietku žalovanej, že úrok z omeškania 0,1% denne z dlžnej sumy je neprímerane vysoký. Celkom súd priznal žalobcovi sumu 2 504,01 Eur (5 nezaplatených leasingových splátok a úrok z omeškania) spolu s úrokom z omeškania 0,1% denne zo sumy 2 410,04 Eur (5 nezaplatených leasingových splátok) od 12. 09. 2006 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Okresný súd žalobcovi nepriznal náklady agentúry v sume 16 677,30 Sk (553,58 Eur), pretože z predložených dôkazov takáto suma nákladov nevyplývala. Okrem toho mu nepriznal ani stratu z odpredaja majetku v sume 71 207,10 Sk (2 363,64 Eur), uplatnenú titulom náhrady škody podľa ust. § 373 Obchodného zákonníka. Okresný súd poukázal na to, že účastníci leasingovej a kúpnej zmluvy si zostatkovú cenu pre prípad výpočtu straty z odpredaja majetku tak, ako to tvrdil žalobca, nedohodli. Pokiaľ právna zástupkyňa žalobcu tvrdila, že výpočet zostatkovej ceny motorového vozidla je možné odvodiť z článku 13 bodu 1 VOP, okresný súd si tento názor neosvojil a žalobcovi sumu 71 207,10 Sk ako stratu z odpredaja majetku nepriznal z dôvodu, že medzi účastníkmi nebol dohodnutý spôsob výpočtu tejto straty v zmysle zmluvy a VOP. Pokiaľ si žalobca uplatňoval sumu 71.207,10 Sk proti žalovanej ako škodu, súd vychádzal z definície škody ako majetkovej ujmy prejavujúcej sa v majetkovej sfére poškodeného, v danom prípade žalobcu. Poukázal na to, že právny predchodca žalobcu odstúpil od zmluvy a späť do svojho majetku zaradil predmetné motorové vozidlo dňa 30. septembra 2005, pričom k odpredaju motorového vozidla tretej osobe došlo až po roku od ukončenia leasingovej zmluvy dňa 24. augusta 2006. Okresný súd v konkrétnom prípade neriešil otázku, či právny predchodca žalobcu využíval motorové vozidlo pre vlastnú potrebu (kým došlo k jeho definitívnemu odpredaju), alebo ho prenajímal ďalším osobám. Podľa názoru okresného súdu však žalobcovi v súvislosti s odstúpením od leasingovej zmluvy nevznikla škoda, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s jej ukončením z dôvodu neplatenia leasingových splátok žalovanou. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie žalobca aj žalovaná. Žalobca sa odvolal proti zamietajúcemu výroku rozsudku, avšak len do výšky 71 207,10 Sk (2 363,64 Eur) a žalovaná podala odvolanie proti vyhovujúcemu výroku rozsudku, ktorým bola

zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 2 504,01 Sk s príslušenstvom. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 43Cob/161/2010-191 z 15. júla 2010 napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 867,65 Eur s 0,1 % úrokom z omeškania denne zo sumy 4 773,68 Eur od 12. 09. 2006 do zaplataenia s tým, že vo zvyšku zostáva druhá výroková veta nezmenená. Zároveň žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu trovy prvostupňového konania v sume 1 166,14 Eur a trovy odvolacieho konania v sume 536,09 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z článku 11 bodu 2 VOP vyplýva, že všetky splatné a zostávajúce leasingové splátky sa považujú za paušalizovanú náhradu škody, ktorá vznikla žalobcovi ako leasingovému prenajímateľovi z toho dôvodu, že leasingový vzťah nemohol trvať po dohodnutú dobu a musel byť predčasne ukončený. Okresný súd vec v tejto časti uplatneného nároku nesprávne právne posúdil, keď sumu 71 207,10 Sk, označenú žalobcom ako náhradu škody, ku ktorej nesporne došlo odstúpením žalobcu od leasingovej zmluvy z dôvodu porušenia povinností žalovanej, neposúdil ako právo na náhradu škody. Žalobca má právo na doplatenie všetkých splátok, ktoré sa stali splatnými po jeho odstúpení od leasingovej zmluvy a ktoré zodpovedajú sume 212 383,60 Sk. Keďže sa žalobcovi podarilo odpredať motorové vozidlo za cenu 141 176,50 Sk, ktorú žalovaná nespochybnila, rozdiel vo výške 71 207,10 Sk je žalovaná povinná žalobcovi zaplatiť s poukazom na vzájomné povinnosti dohodnuté v článku 11 ods. 2 a článku 13 ods. 1 písm. b/ VOP. Nie je možné súhlasiť s tvrdením žalovanej, že zostatková cena motorového vozidla po tom, ako žalobca od leasingovej zmluvy odstúpil, bola nulová. Žalobcovi sa nepodarilo odpredať vozidlo za vyššiu cenu napriek tomu, že sa o to pokúšal viac ako rok, v dôsledku čoho suma 71 207,10 Sk je pre žalobcu stratou z odpredaja majetku, ktorý vlastnil, zodpovedajúca nesplatennej časti zostatkovej ceny finančnej služby, ktorá bola žalovanej poskytnutá na základe leasingovej zmluvy a za ktorú sa žalovaná zaviazala zaplatiť cenu vo forme splátok, zvýšenú o úroky a ďalšie nároky leasingovej spoločnosti. Námietku premlčania práva, uplatnenú žalovanou, krajský súd nepovažoval za dôvodnú, pretože žalobca podal žalobu včas, t. j. v 4-ročnej premlčacej lehote. Krajský súd nesúhlasil ani s tvrdením žalovanej, že úrok z omeškania dohodnutý medzi zmluvnými stranami vo výške 0,1% z dlžnej sumy denne (článok 11 bodu 4 VOP) je neplatným dojednaním preto, že jeho ročná percentuálna sadzba je až 36,5%, nakoľko takýto právny dôsledok omeškania so splnením peňažného záväzku si zmluvné strany riadne dohodli. Krajský súd považoval dohodu o výške úroku z omeškania 0,1% denne za každý deň omeškania za dohodu, ktorá nie je v rozpore

s dobrými mravmi a ani neodporuje zásadám poctivého obchodného styku (ust. § 265 Obchodného zákonníka), v dôsledku čoho súd nemohol riadne dohodnutému právu, ktoré vyplýva zo zmluvy, odmietnuť ochranu. Ďalej krajský súd konštatoval, že z bodu 6 článku 7 VOP vyplýva, že pokiaľ bude výnos z predaja po odrátaní všetkých výdavkov nižší, ako je jeho dohodnutá zostatková cena, ktorou v takomto prípade môžu byť len nesplatené splátky leasingu, bol leasingový nájomca povinný tieto doplatiť, pretože pojem zostatková cena sa viaže výlučne na ukončenie leasingového vzťahu a tú zostatkovú cenu motorového vozidla, ktorá ku dňu ukončenia leasingového vzťahu bola stanovená. V prejednávanej veci je preto zostatkovou cenou cena nezaplatených splátok, pričom treba zdôrazniť, že právnym titulom pre uplatnenie práva na doplatenie splátok je dohoda obsiahnutá v článku 13 bode 1 písm. b/ VOP a výnos z predaja vozidla, výšku ktorého žalovaná nenamietala a ktorú musí žalobca vždy od nezaplatených splátok odpočítat'. Teda, aj keď zostatková cena vozidla nebola v kúpnej zmluve zvlášť uvedená, nemá to žiaden vplyv na povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi všetky splátky, ktorých splatnosť nastala pred, ako aj po odstúpení od leasingovej zmluvy až do jej predpokladaného ukončenia. Z týchto dôvodov dospel krajský súd k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu je potrebné zmeniť tak, že žalovaná bude zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 46 643,10 Sk (4 867,66 Eur), pozostávajúcu zo súm 72 605,-- Sk, 2 831,-- Sk a 71 207,10 Sk, a to vrátane 0,1% úroku z omeškania od 12. 09. 2006 až do zaplataenia, avšak len zo sumy 4 773,68 Eur, pretože žalobcovi nevzniklo právo na priznanie úroku z omeškania z úroku z omeškania vyčísleného v sume 2 831,-- Sk. O trovách prvostupňového konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 OSP a zásady pomerného úspechu tak, že žalobcovi priznal trovy vo výške 79,58%, čomu zodpovedá suma 1 166,14 Eur. Trovy odvolacieho konania súd priznal žalobcovi podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 OSP v sume 536,09 Eur, pretože žalobca bol v odvolacom konaní úspešným účastníkom voči žalovanej.

Proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 71 207,10 Sk (2 363,64 Eur) s 0,1% úrokom z omeškania denne od 12. 09. 2006 do zaplataenia, podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote dovolanie.

Na odôvodnenie dovolania žalovaná uviedla, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď priznal žalobcovi nárok vo výške 71 207,10 Sk a úrok z omeškania z tejto sumy, ako náhradu škody podľa ust. § 373 Obchodného zákonníka. Základnými predpokladmi

zodpovednosti za škodu sú existencia škody, porušenie právnej povinnosti, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie, pričom dôkazné bremeno spočíva na strane poškodeného. V predmetnej veci na základe vykonaného dokazovania nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi ukončením leasingovej zmluvy z dôvodu neplatenia leasingových splátok žalovanou a zníženou hodnotou motorového vozidla, za ktorú žalobca odpredal motorové vozidlo tretej osobe, s poukazom aj na uplynutú dobu od ukončenia leasingu do odpredaja vozidla. Keďže nárok v hodnote 71 207,10 Sk nebol dokazovaním preukázaný, nemal byť ani priznaný.

Žalovaná ďalej spochybnila aj sumu 141 176,10 Sk bez DPH, čo s DPH predstavuje sumu 168 000,-- Sk za ktorú bol predmet leasingu odpredaný tretej osobe. Podľa jej názoru, údajnú stratu z odpredaja vozidla žalobca vyčíslil nesprávne, pretože k predajnej cene nepripočítal DPH. Správne vyčíslenie by potom bolo 212 383,60 Sk – 160 000,-- Sk, čo sa rovná sume 52 383,60 Sk, a nie sume 71 207,10 Sk.

Krajský súd sa tiež nezaoberal skutočnosťou, že žalobca odstúpil od leasingovej zmluvy a spätne do svojho majetku zaradil predmetné motorové vozidlo dňa 30. septembra 2005, pričom k odobratiu vozidla podľa preberacieho protokolu došlo už dňa 17. septembra 2005 a k odpredaju vozidla tretej osobe došlo až dňa 24. augusta 2006, teda rok po zániku leasingovej zmluvy. Nie je preto jasné, ako žalobca užíval predmetné motorové vozidlo v čase od odobratia žalovanej po predaj vozidla tretej osobe, či napríklad nedošlo k poškodeniu tohto vozidla a tým zníženiu jeho hodnoty a prečo sa vozidlo nepredalo hneď po odobratí a zaradení do majetku leasingového prenajímateľa. Taktiež sa nezohľadnila ani amortizácia vozidla. Podľa ust. § 385 Obchodného zákonníka, ak poškodená strana odstúpila od zmluvy pri porušení povinnosti druhej strany, nemá nárok na náhradu škody, ktorá vznikla tým, že nevyužila včas možnosť uzavrieť náhradnú zmluvu na účel, na ktorý mala slúžiť zmluva, od ktorej poškodená strana odstúpila.

Podľa názoru žalovanej, príjem žalobcu z predaja motorového vozidla je jeho čistým príjmom a žalobcovi nemohla vzniknúť žiadna škoda, keďže zostatková cena za predmet leasingu je určená v leasingovej zmluve ako 0 Sk a spôsob výpočtu zostatkovej ceny vozidla, ktorá je východzia položka pre výpočet straty z odpredaja vozidla, nie je určená v leasingovej zmluve a ani vo VOP.

Na základe vyššie uvedeného žalovaná navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobcovi prizná sumu 2.504,01 Eur s úrokom z omeškania 0,1% denne zo sumy 2 410,04 Eur od 12. 09. 2005 (zrejme správne má byť uvedený rok 2006) do zaplataenia a vo zvyšku žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Žalobca sa k dovolaniu žalovanej písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 OSP) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 OSP), právne zastúpený podľa ust. § 241 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 OSP) skúmal najskôr to, či sa dovolaním napadá rozhodnutie, proti ktorému je tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

Podľa ust. § 238 OSP platí, že ak dovolanie smeruje proti rozsudku, je prípustné:

- proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (odsek 1),
- proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa dovolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (odsek 2),
- proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak dovolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (odsek 3).

Podľa ust. § 238 ods. 5 OSP však dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a **v obchodných veciach desat'násobok minimálnej mzdy**, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho

konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Napriek nepresnej formulácii výroku krajského súdu v jeho rozsudku je zrejmé, že krajský súd zmenil rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 363,64 Eur s 0,1% úrokom z omeškania denne od 12. 09. 2006 do zaplattenia. V časti, v ktorej okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 504,01 Eur s 0,1% úrokom z omeškania denne zo sumy 2 410,04 Eur od 12. 09. 2006 do zaplattenia, bol de facto rozsudok okresného súdu potvrdený.

Dovolanie žalovaná podala proti zmeňujúcemu rozsudku krajského súdu v časti, v ktorej jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 363,64 Eur s 0,1% úrokom z omeškania denne od 12. 09. 2006 do zaplattenia. Na účely posúdenia prípustnosti dovolania v prejednávanej veci, ktorá je nepochybne vecou obchodnou (vzhľadom na povahu účastníkov a predmet sporu) v zmysle ust. § 238 ods. 5 OSP, je preto potrebné vychádzať zo sumy 2 363,64 Eur, pretože to je výška peňažného plnenia (bez príslušenstva), o ktorom rozhodol odvolací súd zmeňujúcim výrokom napadnutého rozsudku. Suma 2 363,64 Eur (71 207,10 Sk) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy platnej v deň podania žaloby na súde prvého stupňa (k 27. 12. 2007). Podľa Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 450/2007 bola s účinnosťou od 1. októbra 2007 stanovená minimálna mesačná mzda vo výške 8 100,-- Sk a desaťnásobok tejto sumy predstavuje 81 000,-- Sk (2 688,71 Eur). Keďže predmet dovolacieho konania neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, tak v posudzovanej dovolacej veci nie je dovolanie prípustné (ust. § 238 ods. 5 OSP).

Prípustnosť dovolania žalovanej (ďalej aj „dovolateľka“) by tak prichádzala do úvahy iba vtedy, ak by v konaní súdov došlo k niektorej z procesných väd, taxatívne vymenovaných v ust. § 237 OSP. Podľa citovaného zákonného ustanovenia je dovolanie prípustné proti **každému** rozhodnutiu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu

odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Na tieto vady, ktoré v podstate zodpovedajú absencii niektorej z podmienok konania (procesných podmienok, len za splnenia ktorých môže súd konať vo veci) prihlíada dovolací súd z úradnej povinnosti (ex offa), to znamená aj vtedy, keď neboli dovolateľom výslovne namietané, čo je záver, ktorý možno vyvodit' z druhej vety ust. § 242 ods. 1 OSP. Výskyt niektorej z týchto vád v konaní pred odvolacím súdom je vždy dôvodom na to, aby súd rozhodujúci o dovolaní, napadnuté rozhodnutie podľa ust. § 243b ods. 1 OSP zrušil, a to prípadne spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa (§ 243b ods. 3 OSP), ak sa preukáže, že aj jeho rozhodnutie (resp. konanie, ktoré mu predchádzalo) trpí niektorou z vád podľa ust. § 237 OSP.

Dovolateľka výskyt žiadnej z uvedených vád v konaní odvolacieho a ani prvostupňového súdu nenamietala a dovolací súd ex offa žiadne vady konania v zmysle vyššie citovaných písmen a/ až g/ ustanovenia § 237 OSP ani nezistil. Dovolateľkou uplatnený dovolací dôvod sa týka nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom a aj keby bol dôvodný (pričom dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu z tohto aspektu neskúmal), sám o sebe nezakladá prípustnosť dovolania.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol dovolanie žalovanej pre jeho neprípustnosť.

V dovolacom konaní právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo úspešnému žalobcovi (ust. § 142 ods. 1 OSP v spojení s ust. § 243b ods. 5 a § 243c OSP). Keďže si však žalobca náhradu trov neuplatnil a ani mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, dovolací súd mu ich náhradu nepriznal.

Uznesenie prijal dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky hlasovaním pomerom hlasov 3:0 (ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave 15. mája 2013

JUDr. Štefan Šatka, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová